

“Apotheekmedewerkers waren niet gewend om in actie te komen”

Paula Kleibergen,
Actiecomité Apothekersassistenten

Het Actiecomité is ontstaan nadat twee apothekemedewerkers in Rotterdam werden geconfronteerd met een huilende collega die de rekeningen niet meer kon betalen. Ze vroegen zich af of hun salaris nu echt zo laag was. Vergeleken met werk met een soortgelijk opleidingsniveau wel, concludeerden ze. Bovendien is apothekewerk geen simpel werk en het verschil met apothekersassistenten in het ziekenhuis was enorm. De maat was vol.

De twee apothekemedewerkers legden contact met mensen die ze kenden van de lokale FNV-actiecampaagne Het Offensief uit 2018. In 2023 organiseerden wij de eerste demonstratie. Er kwamen direct 150 apothekemedewerkers in actie. Eerder stelden vakbondsbestuurders nog dat er geen actiebereidheid was, maar na deze demonstratie werd duidelijk dat het wel kon.

Met ons Actiecomité hebben we emailadressen van apotheken in het land opgezocht. We hebben pamfletten gemaakt en naar deze apotheken gemaild. Als je achterover leunt om te wachten tot vakbondsbesturen zelf in actie komen, gebeurt er niets. Je kan ook zelf iets doen om sterker te worden op de werkvloer.

Hierna organiseerden we in mei 2024 een demonstratie door het centrum van Utrecht. Hier deden minder mensen aan mee, misschien veertig, maar we kregen veel positieve reacties terug dat het goed was dat we actievoerden. Voor veel mensen zijn we het laatste station in de zorg, omdat ze bij ons de medicijnen ophalen.

Na de actie hebben we apotheken in Utrecht na gebied. Apothekemedewerkers waren niet gewend om in actie te komen, omdat je de patiënten in de steek zou laten. Mensen vonden het eng om in actie te komen. Het was daarom goed dat de FNV en CNV op 1 juni opriepen om naar de Jaarbeurs te komen. Ook wij riepen ons steeds groeiende achterban op. Dan staan er opeens duizend mensen op het Jaarbeursplein en sluiten ook politici zoals Jimmy Dijk van de SP aan. Op die manier sijpelt het nieuws over dat onze grens is bereikt ook door naar de Tweede Kamer.

Onze eisen over ons achtergebleven salaris gaan

terug tot minister Bruno Bruins (2019). Toen werd al aan de bel getrokken over de zogenaamde OVA-gelden. Vanuit de positie van de werkgevers begrijp ik het wel. Als je bijvoorbeeld vier procent extra overheids-gelden ontvangt en vakbondsleden gaan akkoord met twee procent loonsverhoging, dan snap ik wel dat de werkgevers de rest van het geld houden. Daarom is het belangrijk dat in de cao de koppeling van de OVA-gelden aan onze salarisverhoging is opgenomen. Deze gelden zijn voor het personeel.

Als Actiecomité roepen we apothekemedewerkers op om lid te worden van een vakbond. De Actiecomité-leden zijn allemaal lid van een vakbond. Maar wij zijn geen kaderlid geworden of officieel onderdeel van de vakbond. Als er iets ter discussie gesteld dient te worden, kunnen wij dat doen. Vakbondsleden zijn de bond!

Soms had ik het gevoel dat we niet helemaal serieus worden genomen, bijvoorbeeld vanwege onze eis voor automatische prijscompensatie terwijl dit voor de FNV ook een speerpunt is. Dit zorgde er bijvoorbeeld voor dat we niet konden spreken tijdens de actie die de vakbonden organiseerden bij de Maassilo. Maar zonder onze eerste actie in Rotterdam hadden we daar niet gestaan. Wij bereiken ook veel mensen die geen lid zijn van de bond. Nu de buit binnen is, roepen we onze achterban op om lid te blijven van de bond. Er moet bijvoorbeeld nog gesproken worden over het jaarurensysteem. Dit wordt als ingewikkeld en oneerlijk ervaren. Ook moe-

■ Strijdbaar protest in Rotterdam op initiatief van het Actiecomité.

ten we nadenken wat we kunnen doen voor oudere apothekemedewerkers. Binnen tien jaar gaat een kwart van de medewerkers met pensioen. De instroom van nieuwe collega's is minimaal.

Als Actiecomité zijn we nu in sluimerstand. Via *WhatsApp* hebben we af en toe contact met elkaar, maar er is op het moment geen noodzaak structureel te vergaderen. Via de mail houden we contact met onze achterban. Over de jaren hebben we veel emailadressen verzameld en we houden mensen op de hoogte via LinkedIn, Instagram en Facebook. We krijgen hier niet voor betaald, maar we doen het omdat we er hart voor hebben.

Nu de cao er is, met een mooie salarisverhoging, leunen we niet achterover. We hebben bijvoorbeeld ook een 13e maand geëist, maar kregen er afgelopen jaar maar twee procent bij. Het jaar erop vier, maar daar bleef het bij. Als daar niet bovenop gezeten wordt, dan wordt het vergeten. En wordt het verschil met de ziekenhuis-cao weer groter.

Supermarktmedewerkers in onzekerheid

Daniël van Harmelen,
FNV-lid supermarkten

Op 1 april verliep de supermarktcao. Al sinds oktober probeerden de vakbonden CNV en FNV om met werkgevers af te spreken om te onderhandelen over een nieuwe cao, maar dit ging moeizaam.

Vanuit de werkgevers werd er getraineed: afspraken werden afgezegd en e-mails genegeerd. Dit is gekker dan het op het eerste gezicht lijkt: er was in de oude cao namelijk afgesproken dat er deze keer ruim op tijd zou worden begonnen met het onderhandelen – 15 oktober stond in de afspraken – om deze keer niet wéér maanden met een verlopen cao te zitten.

Nu de cao verlopen is, is de werkgeversdelegatie ineens wel met voorstellen voor data over de brug gekomen. De werkgevers weten natuurlijk dat er maar weinig werknemers in de supermarkten lid zijn van een vakbond en hopen zo de bonden tot snelle concessies te dwingen. Een ander voordeel dat werkgevers denken te hebben door eerst de cao te laten verlopen en dan pas te begin-

nen met onderhandelen, is dat het moeilijker is om afspraken over loonsstijgingen te maken voor een periode in het verleden.

Maar deze strategie is eerder grandioos mislukt. De stakingen in de zomer van 2025 bij de distributiecentra van Albert Heijn heeft het bedrijf tientallen miljoenen heeft gekost. Door de lege schappen en geschrapte uren merkten wij in de winkels hoeveel invloed een staking kan hebben. Het liet ons winkelmedewerkers goed zien dat acties werken. Wij waren solidair en strijdbaar. Als vakbondsmens heb ik dat vuurtje destijds ook opgestookt door het met m'n collega's te hebben over de

staking. De locatiemanager werd hier zo paniekerig van dat hij me vroeg te stoppen over de vakbondsacties te praten. M'n collega's zouden hier “nerveus” van worden. In een zee van enthousiasme was hij de enige die ervan ging zweten.

Het opbouwen van vakbonds aanwezigheid in supermarkten is niet makkelijk. Door de hoge doorloop van personeel is de groep werkenden bijna elke week anders. Dat maakt het moeilijk om een stabiele groep mensen bij elkaar te krijgen. Daarnaast zijn er ook andere uitdagingen zoals taalbarrières, korte ploegendiensten, interne repressie en grote leeftijdsverschillen. Een vakenvullende scholier heeft andere belangen dan een moeder van drie kinderen bijvoorbeeld.

Toch denk ik dat er wel degelijk kansen liggen voor vakbondswerk. Ik heb gezien hoe groot de steun voor vakbondsacties kan zijn. Het is daarom belangrijk dat kartrekkers elkaar leren kennen, acties ondersteunen en dat er goed contact is met de bestuurders van de FNV. Ik hoop dat wij als vakbondsleden in de supermarkten in staat zijn een goede rol te spelen in de aangekondigde acties tegen het kabinet en dat dit als een vlieg-wiel kan werken voor een eerlijke cao voor al mijn collega's.